

**Lisbet Hindsgaul:** Forsorgslovens bestemmelser om offentligt tilskud til institutioner for børneforsorg er, som det også er anført i bemærkningerne til det forelagte lovforslag, meget uoverskuelige. Under tidligere behandlinger af dette spørgsmål har der fra alle sider været enighed om, at man måtte se at nå frem til en forenkling, således at børneforsorgsinstitutionerne ikke alene i god tid fik et større overblik over, hvordan deres økonomiske stilling ville blive, men tillige fik øget økonomisk sikkerhed. Dette hovedformål med det forelagte lovforslag kan det konservative folkeparti helt og fuldt tiltræde. Vi sætter her i landet en ære i at betrygge børnenes stilling mest muligt, og det gælder særlig de uheldeligt stillede børn, der på grund af uheldige anlæg eller arvelig belastning måske er ude af stand til at leve og klare sig på en måde, som burde være normal og sund for ethvert barn.

Mit parti har gjort sig til talsmand for en besparelse i de offentlige udgifter, og det er vor opfattelse, at der kan foretages indskrænkninger i administrationen og almindelige besparelser på en lang række områder. Dette synspunkt er dog ikke ensbetydende med, at vi siger nej til enhver forbedring, særlig ikke på det sociale område, når vi iøvrigt erkender, at dens gennemførelse er nødvendig for en sund samfundsudvikling. Dette lovforslag betyder en udgiftsforøgelse for stat og kommune på ca. 3,1 mill. kr. Hertil kommer, at materialesituationen, således som også den højtærede minister fru Fanny Jensen omtalte det, efterhånden er sådan, at man kan forvente, at en række projekterede byggearbejder indenfor børneforsorgens område vil kunne drage fordel af lovens bestemmelser om tilskud til opførelse af nye institutioner og hjem, der nu vil blive indrettet. Man kan derfor gå ud fra, at der ved en forlængelse af den bestående lovgivning ikke alene vil blive tale om en forøgelse på de nævnte godt 3 mill. kr., som socialministeren regner med, men at udgiften på disse områder yderligere vil stige i løbet af de kommende år. Jeg vil derfor sige, at mit parti er indstillet på, at dette lovforslag — således som det allerede er blevet bebudet — bliver gjort til genstand for en meget indgående udvalgsbehandling. I dette udvalg vil vi gerne have forelagt en udtømmende oversigt over børneforsorgens administration. Vi ønsker også at vide, hvordan administrationen vil blive udvidet efter gennemførelsen af lovforslaget. Jeg tror, at en forenkling og en besparelse på dette område vil være mulig, uden at man går det sagligt forsvarlige for nær.

For at nævne et enkelt område, så fremgår det af fremsættelsestalen, at der er 6 børneinstitutioner, som ikke får kommunetilskud. Jeg kender ikke grunden. Muligt har man ikke søgt det, muligt er det blevet afslået. Givet er det, at de hidtil har klaret sig uden disse tilskud, og man må gå ud fra, at de har klaret sig på en forsvarlig måde. Jeg forstår derfor ikke, hvorfor man kommer nu — midt i en tid, der påkalder sparsommelighed fra det offentlige side — og siger til disse børneinstitutioner, at de *skal* have kommunetilskud. Jeg kender et eksempel — det er måske en undtagelse — på en børneinstitution, som får tilskud, skønt den har testamentariske midler, som er fuldt tilstrækkelige til at klare driften. Den nævnte institution klarede sig i sin tid uden at opkræve bidrag fra forældrene. Nu har man imidlertid i dens nærhed opført en kommunal børneinstitution af lignende art, og så kommer det offentlige til den og siger, at den *skal* kræve bidrag af forældrene og helst det samme, som kommunen kræver. Resultatet er blevet, at den svømmer i penge og formelig må gøre sig anstrengelser for at anvende dem.

Jeg finder også, at den tendens er uheldig, at man opfører børneinstitutioner — det gælder vel især de kommunale børnehaver —, som antager alt for flotte former, et forhold, som også det ærede medlem fru Esther Malling Pedersen lige har berørt. Ikke alene synes jeg, det er for dyrt, men jeg synes også, at der herved opstår en skærende kontrast mellem et sådant børnehjems udstyr og de kår, som nu engang er et jævnt dansk hjem. Det er det samme, som har gjort sig gældende på skolebyggeriets område. Lad os tænke på, at vi alle er jævne og almindelige mennesker, der har godt af at holde os ved jorden.

Endelig ønsker vi undersøgt, om udnyttelsesgraden i de ungdomslejre, som er overgået til børneforsorgsinstitutioner, er af en passende art. Det er blevet mig fortalt, at disse lejre, når de benyttes til dette formål, er underbelagt, og at det er årsagen til, at de — således som det anføres i betænkningen — har været så kostbare i drift, som tilfældet er.

Vor linie med hensyn til det økonomiske ved denne lovgivning vil altså være den, at hvad der skal til, det skal der til. Men til gengæld må det, der skal til, kun dække behovet. Dette er ikke et udtryk for, at vi er sure og reaktionære, men kun en erkendelse af, at det i dag gælder om at sætte tæring efter næring.

Lovforslaget beskæftiger sig såvel med